

Jednou ráno jsem při snídani omylem převrhnul slánku. Rychle jsem šáh pro špetku soli, abych si ji hodil přes levý rameno a zahnal smůlu, ale slečna Watsonová byla rychlejší a zkazila mi to. „Nesahej na to, Huckleberry,“ povidá, „ty kolem sebe vždycky naděláš hrozný svinčík!“ Vdova se mě zastala, ale já moc dobře věděl, že jenom tím se smůla zahnat nedá. Po snídani jsem vyrazil ven, měl jsem zlý tušení, celej jsem se klepal a čekal jsem, kdy to na mě padne a co to vlastně bude. Některý pohromy se dají všelijak odvrátit, ale tahle k nim nepatřila, tak jsem se o to ani nepokoušel, chodil jsem jak má-toha a čekal, co se stane.

Prošel jsem přední zahradou a vylez na schůdky, co vedly přes vysokou prkennou ohradu. Na zemi ležela tenká vrstva novýho sněhu a já na něm zahlíd něčí stopy. Přicházely od kamenolomu, chvíli přešlapovaly u schůdků a pak se pustily dál podle plotu. Bylo divný, že když už se zastavily u schůdků, nepřišly taky dovnitř. To jsem nechápal. Bylo to fakt divný. Chtěl jsem se podívat, kam pokračují, ale nejdřív jsem se shejbnul, abych si je pořádně prohlíd. Zprvu jsem si ničeho nevším, až za chvíli. Levá bota měla na podpatku kříž na ochranu před ďáblem – byl sestavený ze dvou velkých hřebíků.

Prudce jsem se narovnal a vyrazil jsem dolů po stráni. Chvílema jsem se ohlížel, ale nikoho jsem neviděl. Doběh jsem k soudci Thatcherovi, co nejrychleje to šlo. Soudce povidá:

„Copak se stalo, hochu? Sotva lapáš po dechu. Jdeš si vyzvednout úroky?“

„Ne, pane,“ povidám. „Já tu nějaký mám?“

„Ano, úroky za půl roku. Přišly zrovna včera večer. Dělá to přes sto padesát dolarů. To je spousta peněz. Bylo by lepší, kdybych ti je přidal k těm šesti tisícům a uložil je, protože jak je dostaneš do ruky, utratíš je.“

„To ne,“ povidám já, „nechci je utratit. Já je vůbec nechci,